

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2026-1094

7.10.2026

KLP Skadeforsikring AS

Motorvogn

Uriktige opplysninger om bilens tilstand før ulykken – fal. § 8-1.

Sikredes bil fikk omfattende skader etter en singelulykke. Skadene var i utgangspunktet dekningsmessige under kaskoforsikringen, men foretaket avslo etter hvert dekning som følge av uredelig brudd på opplysningsplikten. Foretaket anførte at undersøkelser hadde avdekket at det var feil og skader på bilen før ulykken, og at sikrede måtte ha visst om dette. Sikrede anførte imidlertid at bilen var i god stand før ulykken, og at han ikke var kjent med at det var noen feil på bilen. Nemndas flertall avviste saken av bevismessige hensyn.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 249 637

Saksfremstilling

Saken gjaldt krav om erstatning under kaskodekningen etter skader på sikredes bil, herunder om foretaket kunne avslå dekning og si opp forsikringsavtalene som følge av uredelig brudd på opplysningsplikten, jf. fal. § 8-1.

Sikredes bil var forsikret hos KLP Skadeforsikring (heretter foretaket) med en kaskodekning. Av vilkårene fremgikk følgende:

Forsikringen dekker skade oppstått ved sammenstøt, utforkjøring, velting, hærverk eller annen tilfeldig, plutselig ytre påvirkning.

Natt til tirsdag 7.10.25 var sikrede involvert i en singelulykke, ved at han kjørte ut av veien. I skademelding til foretaket samme dag skrev han bl.a.:

Tre rådyr hoppet plutselig ut i veien foran meg. Jeg prøvde å svinge til siden for å unngå påkjørsel, men bilen fikk sleng, havnet i grøfta og traff fjellveggen. Ingen andre biler var involvert, og verken jeg eller dyrene ble skadet.

Bilen har skader på høyre side – blant annet knust frontlykt, ødelagt speil, riper og bulker på dører og støtfanger, samt skade på høyre forhjul og dekk.

Kilometerstanden på ulykkestidspunktet skal ha vært 107 220.

I e-post 8.10.25 skrev foretaket at skaden i utgangspunktet var dekningsmessig under kaskoforsikringen, men med forbehold om at nye opplysninger kunne føre til en ny vurdering.

Etter ønske fra sikrede ble bilen kjørt til verksted G, hvor utbedringskostnaden ble anslått til kr 232 276.

I e-post 4.11.25 stilte foretaket noen spørsmål til sikrede om bilens tekniske stand og evt. gamle, ureparerte skader. Samme dag svarte sikrede følgende:

1) Gamle skader:

Nei bilen hadde ingen gamle eller ureparerte skader på karosseriet. Den var i god kosmetisk stand før ulykken.

2) Teknisk tilstand:

Bilen var i meget god teknisk stand. Motor, girkasse og bremses fungerte som de skulle, uten feil eller varsellamper. Bilen ble fulgt opp med jevnlig service, og alt var i orden før skaden.

Verksted G hadde ikke godkjenning for utbedring av karosseriskader, så foretaket besluttet at bilen skulle fraktes til verksted B for undersøkelser og taksering. B anslo utbedringskostnaden til kr 249 637.

Bilen ble også undersøkt av BO 21.11.25. I et notat fra undersøkelsen skrev BO:

Koblet på diagnosepc og ser at det ligger feil på motor som har oppstått ved km; 107184, 107168 og 101552. (...) Ulyd fra motor kan høres ut som rådebank. Årsak til at batteri tappet seg er usikkert, mulig batteri som sto i er dårlig da vi ikke fikk startet med booster heller.

I tillegg til karosseriskader ble det altså avdekket feil på motor og batteriet, og det oppsto spørsmål om disse feilene var til stede allerede før ulykken. Foretaket besluttet derfor at saken skulle utredes.

Utrederen gjennomførte en samtale med sikrede 24.11.25, med en oppfølgingssamtale 1.12.25. I den første samtalen redegjorde sikrede bl.a. for hendelsesforløpet og opprettholdt det han hadde forklart i skademeldingen. Sikrede opprettholdt også at bilen var i god stand, og at han ikke hadde sett noen varsellamper eller lagt merke til noen ulyder eller feil før ulykken.

Utrederen redegjorde for øvrige undersøkelser. Undersøkelsene omfattet bl.a. kontakt med BO og verksted B. Av notatet vedr. kontakt med BO fremgikk:

Den 5. mars 2025 var bilen også inne hos dem. Det var bileier (forsikringstaker) som tok kontakt, og det var også denne personen [BO] kommuniserte med. På dette tidspunktet hadde bilen gått 99 604 km.

Oppdraget deres var å feilsøke girsystemet etter motorbyttet. De fant feilen og utbedret den. De avdekket også en feil på BMS-en (batteristyringssystemet for høyvoltsbatteriet). I den forbindelse sendte de en henvendelse til bilimportøren, men det ble ikke gjort noe med feilen, og det ble heller ikke utarbeidet noe tilbud til kunden om utskifting.

Feilen tyder på at batteriet har lav kapasitet, og at bilen til slutt ikke vil kunne starte. Prisen på et nytt batteri er 191 000 kroner, og man får 27 000 kroner i pant for det gamle. Noen ganger vises feilen ved at en gul varsellampe (formet som et tannhjul) lyser i bilens display.

I en e-post til utrederen 28.11.25 skrev BO at det var noe uklart hva sikrede faktisk hadde fått beskjed om den gangen, men at de hadde hatt flere samtaler med han. Når det gjaldt den nye undersøkelsen, skal BO ha opplyst at:

Da de startet bilen var det en ulyd fra den som hørtes ut som rådebank. De tok ikke opp motoren og gjorde ytterligere undersøkelser. Ulyden tyder på at rådene har gått. Dette er en feil som gjør at det blir mer eller mindre motorhavari. Feilen vil merkes med at bilen etter hvert får redusert effekt og tilslutt vil antakelig motorlampen lyse.

I oppfølgingssamtalen med sikrede 1.12.25 forklarte han at han hadde vært hos BO tidligere, fordi det var problemer med girkassen og batteriet. Problemet med girkassen ble reparert og BO skulle undersøke hva som var årsaken til batteriproblemene. Før han mottok tilbakemelding fra BO oppsøkte han G, som skiftet 12-voltsbatteriet. Da slukket en varsellampe som tidligere hadde lyst, så han la til grunn at problemet var fikset. Han husker ikke detaljer rundt hva BO hadde forklart om batterifeilen. Han fastholdt også at han ikke hadde hørt noen ulyder fra motoren.

Utrederen laget deretter et sammendrag hvor han bl.a. skrev følgende:

I samtalen med utreder opplyste han at bilen ikke hadde vært på andre verksteder enn [G]. Forsikringstaker forklarte at [G] hadde byttet motor i april 2024, og at bilen hadde fungert som normalt etter dette. Ingen varsellamper hadde lyst, og det var ingen kjente feil.

Da [B] undersøkte bilen, fikk de imidlertid opp en rekke feilmeldinger. Undersøkelsen viste ingen oljelekkasje under bilen. Motorlampen lyste, og batteriet hadde lite strøm. Intern takstmann og teknisk leder hos [B] var til stede da bilen ble startet. De hørte at det 'raklet' i motoren og mistenkte en alvorlig motorfeil.

[BO] opplyste at bilen var hos dem 5.3.2025. Da ble det avdekket feil på høyvoltsbatteriet. Importøren ble kontaktet, og de anbefalte å skifte batteriet. Den 2.11.2025 ble bilen undersøkt på nytt hos [BO], og samme feilmelding på høyvoltsbatteriet dukket opp. De innhentet pris på nytt høyvoltsbatteri, som er cirka NOK 190 000,- minus pant for det gamle.

[BO] registrerte også en ulyd i motoren, som de mente kunne være rådebank. Dette kan innebære at hele motoren må skiftes.

Ved brev til sikrede 10.12.25 varslet foretaket om at det ville avslå dekning fordi han hadde gitt uriktige opplysninger i skadeoppgjøret. Foretaket anførte at det var feil på bilen før ulykken, og at sikrede må ha visst om dette, uten at han opplyste om det. Sikrede klaget på avslaget, men foretaket opprettholdt sin vurdering.

For å dokumentere sin forklaring fremla sikrede bl.a. en oversikt over bompasseringer, en kvittering fra et overnattingssted og en faktura fra et parkeringsselskap.

Sikrede anfører i det vesentlige at foretakets vurdering er feil, og at avslaget og oppsigelsen er urettmessige. Sikrede var ikke kjent med forhold som tydet på feil ved motor eller batteri før ulykken. Motoren ble skiftet 7.5.24 og fungerte normalt etter dette. Rapporten foretaket bygger på viser tre motorfeil, med 6 000 km kjøring mellom de registrerte feilene, noe som understøtter at bilen var i normal drift. Det er heller ikke dokumentert noen sammenheng mellom den påståtte batterifeilen og skaden. Eventuelle batterifeil ville dessuten vært omfattet av forsikringen, og sikrede hadde derfor ingen grunn til å holde dette tilbake. Bilen var i normal bruk frem til ulykken, noe som dokumenteres gjennom forretningsreise, parkerings- og hotellopplysninger samt bompasseringer. Sikrede observerte verken varsellamper eller tekniske problemer. Hadde han vært kjent med alvorlige feil, ville han opplyst om dette, slik han tidligere har gjort.

Foretaket anfører i det vesentlige at sikrede ikke har krav på erstatning og at det kan si opp forsikringene hans fordi sikrede bevisst har gitt uriktige eller ufullstendige opplysninger for å oppnå en erstatning han ikke hadde krav på, jf. fal. § 8-1. Sikrede fikk i april 2024 dekket motorbytte som følge av alvorlige bankelyder og var derfor kjent med symptomene på motorfeil. Ved verkstedbesøk hos BO 5.3.25 ble det i tillegg til feil på girsystemet avdekket en feil i bilens BMS (batteristyringssystem). BO kontaktet importøren om feilen, og sikrede har bekreftet at han ble kontaktet i den forbindelse. De samme BMS-feilene ble registrert da bilen ble undersøkt etter utforkjøringen 7.10.25. BO avdekket også at det var registrert motorfeil tre ganger før ulykken. Foretaket bestrider ikke at bilen var kjørbær, men anfører at motorfeilen ville ha utløst varsellampe. Siden sikrede brukte bilen regelmessig før ulykken, må han ha vært kjent med feilen, men likevel opplyste han at bilen var i «meget god teknisk stand». Opplysningene var dermed bevisst uriktige eller ufullstendige og gitt for å oppnå en uberettiget erstatning.

Sekretariatets konklusjon:

Nemndas sekretariat avgjorde saken i medhold av delegert avgjørelsesmyndighet, jf. lov om godkjenning av klageorganer for forbrukersaker § 22, jf. pkt. 11 i Finansklagenemndas saksbehandlingsregler. Sikrede fikk ikke medhold:

Finansklagenemnda Skade har flere ganger tidligere behandlet spørsmålet om hvorvidt et forsikringsforetak kan avslå erstatning ved svik, jf. fal. § 8-1 fjerde ledd. Saksbehandlingen i Finansklagenemnda er skriftlig, noe som betyr at vi ikke kan innhente egne fagkyndige vurderinger, avhøre vitner, eller lignende. Nemnda mener generelt at slike saker reiser bevismessige spørsmål som det er vanskelig å vurdere på en forsvarlig måte ut fra skriftlig materiale alene. Derfor har nemnda i stor grad avvist denne typen saker, se for eksempel **FinKN 2020-265, 2021- 992 og 2022-220**.

Nemnda har også vurdert vedtektene slik at saker som reiser særlige bevismessige spørsmål som ikke er egnet for skriftlig behandling kan avvises fra behandling, jf. eksempelvis **FinKN 2021-992** hvor nemda uttalte at:

Nemnda mener denne saken reiser bevismessige spørsmål som ikke egner seg for skriftlig saksbehandling, jf. vedtektene for Finansklagenemnda pkt. 4.1 bokstav d) hvoretter en sak kan avvises fra nemndsbehandling dersom 'saken ikke lar seg behandle uten at dette i særlig grad går utover klageorganets effektivitet' og lov om godkjenning av klageorganer for forbrukersaker § 14 første ledd bokstav f). Det følger av Prop. 32 L (2015-2016) under pkt. 10.6.1.3 at avvisningsregelen kan benyttes 'der klageorganet ikke anser tvisten å være egnet for deres behandling, for eksempel på grunn av bevissspørsmål', jf. også FinKN-2017-408 og FinKN-2018-077.

Det er uklart for nemnda om innbrudd faktisk fant sted fra leiligheten, og det er også uklart hvilke eiendeler som befant seg henholdsvis i boden og i leiligheten. Videre er det uklart hvilken betydning sikredes helsetilstand eventuelt kan ha hatt for de opplysninger som er gitt. Disse spørsmålene bør belyses nærmere gjennom muntlige forklaringer i en hovedforhandling.

Etter sekretariatets vurdering reiser denne saken nettopp slike bevismessige spørsmål som ikke er egnet for avgjørelse ved ren skriftlig behandling.

Hovedspørsmålene i saken er om det var feil på bilen før ulykken fant sted, hvor alvorlige og synlige disse var, og om sikrede visste om disse. I den sammenheng vil vi bemerke at verken nemda eller sekretariatet innehar bilteknisk kompetanse. Vi må derfor i stor grad legge til grunn de fagkyndige vurderingene som fremlegges, og det skal mye til for at vi kan sette disse til side. Bevisbildet i saken består i stor grad av forklaringer fra fagkyndige, særlig hos verkstedene B, BO og G, samt din egen forklaring, i tillegg til en del teknisk dokumentasjon. Både sikrede og de fagkyndige har delvis gitt skriftlige forklaringen, samt forklart seg muntlig til utrederen som har gjengitt forklaringene i sine notater.

Etter sekretariatets vurdering vil det i denne saken være nødvendig å foreta en nærmere prøving av de ulike forklaringene gjennom muntlig behandling, for å foreta en forsvarlig vurdering av om vilkårene etter forsikringsavtaleloven § 8-1 fjerde ledd er oppfylt. På den måten vil forklaringene kunne utdypes, holdes opp mot andre opplysninger og konfronteres med øvrig dokumentasjon. En slik bevisførsel lar seg ikke gjennomføre innenfor rammen av nemndas skriftlige saksbehandling.

Etter sekretariatets vurdering er dette helt klart en sak som ikke egner seg for skriftlig behandling.

Slik saken er opplyst for sekretariatet, kan vi ikke se at vi har grunnlag for å sette foretakets vurdering til side.

På denne bakgrunn har sekretariatet kommet til at klagen ikke kan føre frem.

Sikrede klaget avgjørelsen til nemnda, jf. saksbehandlingsreglene pkt. 11, tredje ledd.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet til nemnda er om foretaket er ansvarsfri som følge av uredelig brudd på opplysningsplikten, jf. fal. § 8-1 fjerde ledd.

Finansklagenemnda Skades flertall, Trine-Lise Wilhelmsen og Trine Vøien, bemerker:

Flertallet slutter seg til sekretariatets konklusjon og viser også til FinKN 2026-523, hvor nemnda om bevisproblemer knyttet til fal. § 8-1 fjerde ledd uttaler:

Nemnda mener disse bevissspørsmålene vanskelig kan løses på en forsvarlig måte ved skriftlig saksbehandling for en sak som gjelder uredelig brudd på redegjøringsplikten ved skadeoppgjøret etter fal. § 8-1. Problemene knyttet til bevis i en slik sak blir særlig fremtredende fordi det dreier seg om bevis for uredelighet, og hvor man ved motstridende forklaringer må ta stilling til sikredes troverdighet. Dette er et spørsmål som generelt er vanskelig å avgjøre med skriftlig saksbehandling, og som blir enda vanskeligere pga. den strenge bevisbyrden i slike saker. Problemene knyttet til bevisvurderingen må også sees i sammenheng med at det dreier seg om alvorlige anklager mot sikrede med store økonomiske konsekvenser, samtidig som uredelig brudd på redegjøringsplikten er et stort problem for foretakene og fører til store tap for forsikringskollektivet, jf. Ot.prp. 1988-1989 s. 84 flg. Samlet mener nemnda dette betyr at en forsvarlig behandling av denne saken forutsetter at saken er bedre opplyst enn tilfellet er her.

Nemndas mindretall, Borgar Sandvik, bemerker:

Mindretallet har et annet syn på saken.

Mindretallet knytter først noen bemerkninger til terskelen for avvisning. Finansklagenemndas vedtekter pkt. 4.1 bokstav d) bygger på godkjenningsloven. Etter godkjenningsloven § 14 første ledd, bokstav f kan klageorganet avvise en sak dersom

saken ikke lar seg behandle uten at dette i særlig grad går utover klageorganets effektivitet.

Godkjenningsloven gjennomfører direktivet om alternativ tvisteløsning (2013/11). Det fremgår av departementets bemerkninger i Prop. 32 L (2015-16) pkt. 10.6.1.3 at «direktivets ordlyd 'i alvorlig grad' tilsier en høy terskel for å anvende dette avvisningsgrunnlaget», samt at avvisningsgrunnene ifølge direktivet skal «ikke medføre et vesentlig hinder for forbrukers tilgang til et klagebehandlingstilbud, jf. artikkel 5 nr. 4 tredje ledd». Videre er det presisert at «[a]v hensyn til et godt og effektivt klagebehandlingstilbud for forbrukerne, er det viktig at avvisningsgrunnene ikke anvendes på en slik måte at klageorganets tilbud svekkes. Hver enkelt klage må behandles individuelt og vurderes opp mot avvisningsgrunnene». Formålet med direktivet er å sikre forbrukerne tilgang til «uavhengige, upartiske, åpne, effektive, raske og rettferdige prosedyrer for alternativ tvisteløsning».

På den annen side har nemnda slik flertallet redegjør for, anledning til å avvise saken der den ikke anses egnet for nemndas behandling, herunder på grunn av bevisspørsmål. Hva som er «egnet» for nemndas behandling må ses i lys av Finansklagenemndas vedtekter og saksbehandlingsregler, herunder regelen om at saksbehandlingen er skriftlig. At saksbehandlingen er «skriftlig» har først og fremst den betydning at muntlig bevisføring med partene og/eller representanter for disse er utelukket. Derimot har ikke skriftlighet vært ansett som en hindring for at partene legger frem bilder, lydfiler eller videobevis for nemnda.

Avvisningsregelen, jf. godkjenningsloven § 14 første ledd bokstav f, har etter dette en høy terskel for avvisning, og denne vil være oppfylt der nemnda finner at saken ikke er egnet for dens behandling. Slik mindretallet oppfatter regelen, vil kravet om at saken ikke er «egnet» for behandling i nemnda etter dette forutsette at saken ikke kan få en forsvarlig behandling i klageorganet, for eksempel på grunn av at avgjørende sider av saken forutsetter en muntlig bevisprøving. Motsetningsvis vil det ikke være tilstrekkelig for avvisning at det foreligger en viss mulighet for at saken vil kunne bli bedre opplyst for domstolene med muntlig bevisføring, men uten at det foreligger konkrete holdepunkter for at dette. En slik forståelse av direktivet og godkjenningslovens avvisningsregel ville medført at klageorganet i alle tilfeller kan avvise saken, og ville stride mot formålet om et effektivt klagebehandlingstilbud som nevnt ovenfor.

Mindretallet vurderer så om vilkårene for avvisning er oppfylt i foreliggende sak.

Foretakets anførsler om at klageren har brutt fal. § 8-1 fjerde ledd bygger i det alt vesentlige på at det ble funnet ulyd fra motoren som tydet på rådebank, samt feilmeldinger i bilens datamaskin fra før ulykken vedrørende batteristyringssystemet for høyvoltsbatteriet. Øvrige bevis består av utredningsnotater fra foretakets utreder etter samtaler med verksteder og forsikrede, samt skriftlige logger fra verkstedene.

Mindretallet har vanskelig for å se at saken ikke lar seg tilstrekkelig opplyse ved en skriftlig saksbehandling i nemnda gitt de spørsmål og bevis som saken aktualiserer. Bilen tekniske tilstand hva gjelder feil ved motor og batteri er belyst ved utrederens notater, skjermbilder og skriftlige logger fra verksted. Notater fra samtalen mellom forsikrede og foretakets utreder er ikke bestridt av noen av partene. Heller ikke en muntlig utspørring av mekanikere som har betjent forsikrede før skaden synes å kunne tilføre saken noe, da de skal ha meldt at de ikke husker hva som skal ha blitt sagt til forsikrede om feilene. Det fremkommer for øvrig ikke andre bevismomenter som

konkret taler for at muntlig bevisprøving er nødvendig i denne saken. At det er en mulighet for at domstolen vil finne at forsikrede ikke fremstår troverdig, er ikke tilstrekkelig avvisningsgrunn som tidligere nevnt.

Mindretallet peker også på at sakstypen taler for at saken bør behandles i nemnd.

Forsikringsforetaket har etter fal. § 8-1 fjerde ledd bevisbyrden for at forsikrede har vært uredelig i skadeoppgjøret ved å bevisst gi feilaktige opplysninger som han måtte forstå kunne medføre at det ble utbetalt erstatning han ikke har krav på. Påstanden og konsekvensene er meget inngripende for forsikrede da hovedregel er at retten til enhver erstatning i relasjon til skadetilfellet bortfaller. Videre vil en avvisning av sak meldt inn til nemnda ramme forsikrede desto hardere. Forsikrede mister da muligheten til å få vurdert sin sak, foretakets standpunkt blir stående og forsikrede må bære prosessbyrden og risikoen ved å ta saken til domstolene.

Mindretallet har på denne bakgrunn kommet til at saken ikke kan avvises fra behandling fra nemnda jf. godkjenningsloven § 14 første ledd bokstav f, herunder finansklagenemndas vedtekter pkt. 4.1 d).

Det vurderes videre om foretaket kan avslå dekning, jf. fal. § 8-1 fjerde ledd, herunder fal. § 4-14.

Forsikringstilfellet ble meldt 7.10.25, og den 10.12.25 gav foretaket sikrede sitt avslag hvor det samtidig ble lagt til grunn at forsikrede hadde utvist svik. Påstandene fra foretaket er alvorlige, og det må i lys av dette gis rimelig tid til å utrede saken og fatte en grundig vurdering. Slik saken er opplyst foreligger det intet ugrunnet opphold i foretakets saksbehandling, jf. fal. § 4-14.

Etter fal. § 8-1 fjerde ledd bortfaller som hovedregel ethvert erstatningskrav mot forsikringsforetaket i anledning samme hendelse dersom sikrede ved skadeoppgjøret gir bevisst uriktige eller ufullstendige opplysninger som sikrede vet eller må forstå kan føre til at sikrede får utbetalt en erstatning han ikke har krav på.

Om beviskravet for bortfall, uttales det i HR-2024-989-A om fal. § 8-1 fjerde ledd: «Som det fremgår av Rt-1989-950 på side 955 må det føres 'relativt klart bevis' for det faktiske grunnlaget for bortfall, og den rettslige avgrensningen må innrettes slik at bortfallsbestemmelsen 'reserveres for de klare tilfellene'». Både ved vurderingen om forsikrede bevisst ga uriktige eller mangelfulle opplysninger, og om dette ble gjort med sviks hensikt, må det legges til grunn et krav om klar sannsynlighetsvekt.

Mindretallet har funnet vurderingen krevende, men har kommet frem til at foretaket ikke har oppfylt sin bevisbyrde. Det vises først til at klagerens forklaring om at bytte av 12-volts batteriet ikke er bestridt eller forsøkt motbevist. For det andre vises det til at dokumentasjonen fra foretaket, herunder utrederens notater etter samtaler med verkstedene, er uklar på flere sentrale punkter. Det pekes her på at det skal ha oppstått feilmeldinger ved bilens motor ved tre anledningen før ulykken, men det opplyses ikke om disse feilmeldingene var knyttet opp til rådebanken, eller hvordan de mer konkret måtte ha kommet til uttrykk for fører av bilen. Flere av uttalelsene som er gjengitt fra verkstedet angående feilene fremstår også generelle av karakter, og dermed mindre egnet til å belyse hvilke kjennetegn eller signaler som konkret måtte ha materialisert seg på forsikredes bil før ulykken. Foretaket har fremlagt en rekke bilder av feilmeldinger, men disse er ikke datert eller forklart.

Av denne grunn knytter det seg usikkerhet ved riktigheten til foretakets konklusjoner om hva forsikrede måtte ha vært klar over, da de mangler en tilstrekkelig gjennomslutning og klar kobling til underlagsmaterialet.

Mindretallet ser ikke bort fra at sikrede kan ha kjent til at det forelå en eller flere feil ved bilen før ulykken, men finner av overnevnte grunner at dette ikke klart sannsynliggjort, jf. fal. § 8-1 fjerde ledd.

Avgjørelsen er avgitt under dissens.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Saken avvises.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Trine Vøien (bransjerepresentant) og Borgar Sandvik (forbrukerrepresentant).